

да завѣжть мнасѣ тѣ си въ неж, нѣ за да от-
рѣжть потѣ-тѣ отъ горѣщій имѣ трудѣ отъ че-
ло-то си.

До сега было оставено на волѣ-тѣ на язы-
чници-тѣ Германци щѣть ли да приѣмнѣть пропо-
вѣдѣ-тѣ за Христа и крѣщеніе-то, или не; нѣ ко-
га-то *Карль* (768—814 г.) по-голѣмый-тѣ сынѣ
на Пепина, кой-то подобно носеше рымскѣ-тѣ цар-
скѣ коронѣ, и владѣніе-то на кого-то ся прости-
раше на еднѣ голѣмѣ чѣсть отъ Европѣ, въ не-
говѣ-тѣ тридесетѣ-годишнѣ борбѣ съ Саксонци-тѣ,
мнозина отъ тѣхѣ съ силѣ направи христіяны, съ
това даде примѣръ, кой-то послѣ често намѣри
подражаніе. За въздиганіе-то на науки-тѣ подобря-
ваніе-то на цѣрковно-то управленіе и духовенство-
то *Карль-Великій* направи много; нѣ хри-
стіянство-то по себѣ си, бѣше вече паднѣло и па-
даше повече, щото можеше да ся наричѣ Христіян-
ско — язычество.

Диви-тѣ народи промѣнихѣ богове-тѣ на о-
течество-то си, за образа на свѣтіи-тѣ христіяны,
научихѣ ся да правѣть крѣстный знакѣ, да колѣ-
ничѣть и да казвѣть Отче-Нашѣ.

За това често въ еднѣ годинѣ ставало по-
крѣстяніе-то на цѣлы народы, кой-то слѣдѣ нѣ-
колко години пагѣ отстѣпихѣ отъ Христіянство-
то! Наистиннѣ, не е имало ошѣ недостатѣкъ отъ
достопочтенны мѣжіе, кой-то напѣлно прѣдадохѣ
силы-тѣ си на цѣрквѣ-тѣ, и съ истинно благоче-
стіе ся трудихѣ за обращеніе-то на язычници-тѣ;